

Sygn. akt VII U 1467/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 sierpnia 2022 roku

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Agnieszka Stachurska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 2 sierpnia 2022 roku w Warszawie

sprawy D. N.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

na skutek odwołania D. N.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 16 października 2020 roku, znak: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje D. N. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na okres od 1 października 2020 roku do 31 grudnia 2022 roku.

sędzia Agnieszka Stachurska

UZASADNIENIE

W dniu 29 października 2020r. D. N. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 16 października 2020r., znak: (...) odmawiającej przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy i wniósł o jej zmianę. Zarzucił organowi rentowemu błędną ocenę faktycznego stanu zdrowia. Podkreślił, że w przeszłości wielokrotnie, na podstawie przedstawionej dokumentacji medycznej, organ rentowy ustalał związek częściowej niezdolności do pracy z wypadkiem doznany w pracy. Opisał, że stan jego zdrowia od wielu lat nie ulega poprawie. Lekarz orzecznik ZUS, po bezpośrednim badaniu lekarskim i zapoznaniu się z dokumentacją medyczną, ustalał już wcześniej związek jego stanu zdrowia z urazem doznany w pracy. Od tego czasu stan zdrowia ubezpieczonego, jego sprawność i odczuwane silne dolegliwości bólowe nie uległy istotnej poprawie pomimo leczenia oraz odbytych badań i konsultacji. Natomiast komisja lekarska ZUS w dniu 14 października 2020r. w sposób zaoczny, nie przeprowadzając badania, orzeka o braku związku wypadku doznanego w pracy w dniu 21 września 2011r. z czasową niezdolnością do pracy, a w dniu 16 października 2020r. organ rentowy wydał decyzję o odmowie prawa do renty w związku z wypadkiem w pracy. W ocenie ubezpieczonego decyzja ta stoi w sprzeczności ze zgromadzoną dokumentacją medyczną. Ubezpieczony ponownie wskazał, że w przeszłości wielokrotnie, na podstawie tej samej dokumentacji, lekarz orzecznik ZUS stwierdzał związek pomiędzy niezdolnością do pracy a wypadkiem, którego doznał w pracy (odwołanie z dnia 29 października 2020r., k. 3-4 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania, a uzasadniając swe stanowisko powołał się na treść art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych oraz wskazał, że w dniu 17 września 2020r. lekarz orzecznik ZUS wydał orzeczenie, w którym stwierdził, że aktualny stopień naruszenia sprawności organizmu ubezpieczonego daje podstawę do orzeczenia dalszej

częściowej niezdolności do pracy do maja 2021r. w związku z wypadkiem przy pracy. Następnie na podstawie art. 14 ust. 2d ustawy o emeryturach i rentach z FUS, zastępca głównego lekarza orzecznika ZUS zgłosił w dniu 18 września 2020r. zarzut wadliwości orzeczenia z 17 września 2020r. z uwagi na brak pełnej odpowiedzi na pytanie komórki wnioskującej, dotyczące związku przyznanych świadczeń z wypadkiem przy pracy i przekazał sprawę do rozpatrzenia komisji lekarskiej Zakładu. Komisja lekarska w orzeczeniu z dnia 14 października 2020r. wskazała, że D. N. jest częściowo niezdolny do pracy do 31 maja 2021r., ale częściowa niezdolność do pracy nie pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy. W ocenie komisji lekarskiej brak jest danych, aby doznany podczas pracy w dniu 21 września 2011r. uraz przeciążeniowy kręgosłupa L/S skutkował uszkodzeniem strukturalnym. D. N. nie był po tym urazie hospitalizowany, a badanie obrazowe kręgosłupa wykonane w krótkim odstępie czasu od urazu nie wykazało zmian pourazowych, natomiast stwierdzono zaawansowane wielopoziomowe zmiany chorobowe zwyrodnieniowo - dyskopatyczne kręgosłupa. Na podstawie tego orzeczenia została wydana zaskarżona decyzja. Organ rentowy podkreślił, że orzeczenia lekarskie zapadły w trybie zaocznym na podstawie rozporządzenia Ministra Polityki Społecznej w sprawie orzekania o niezdolności do pracy z dnia 14 grudnia 2004r. Zgodnie z przepisem § 4 ust. 2 ww. rozporządzenia lekarz orzecznik może wydać orzeczenie również bez bezpośredniego badania stanu zdrowia osoby, w stosunku do której ma być ono wydane, jeżeli dokumentacja dołączona do wniosku jest wystarczająca do wydania orzeczenia (odpowiedź na odwołanie z dnia 19 listopada 2020r., k. 5-6 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

D. N., ur. w dniu (...), jest zawodowym tancerzem. Był zatrudniony w Teatrze Muzycznym w P. jako tancerz. W dniu 21 września 2011r. uległ wypadkowi – w trakcie próby do spektaklu, podczas podnoszenia innego tancerza i przenoszenia go z lewej strony na prawą, doznał silnego bólu w dolnej części pleców.(...)Oddział ZUS w P. stwierdził, że wskazane zdarzenie było wypadkiem przy pracy. W związku z tym ubezpieczony był uprawniony do renty szkoleniowej od 7 września 2013r. do 6 marca 2014r., a następnie do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w okresie od 7 marca 2014r. Prawo do tego świadczenia było przedłużane kolejnymi decyzjami organu rentowego aż do dnia 30 września 2020r. (pismo ZUS (...)Oddział w P. z 24 września 2012r., opinia ZUS (...)Oddział w P. z 27 września 2012r. – tom I a.r., decyzja ZUS z 21 października 2013r. – tom II a.r., decyzja ZUS z 14 kwietnia 2014r., k. 9 tom IV a.r., decyzja ZUS z 15 maja 2015r., k. 38 tom IV a.r., decyzja ZUS z 16 marca 2020r., k. 5 tom V a.r.).

W dniu 18 sierpnia 2020r. ubezpieczony złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. W toku postępowania zainicjowanego powyższym wnioskiem został skierowany na badanie do lekarza orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z dnia 17 września 2020r. stwierdził częściową niezdolność do pracy do 31 maja 2021r. w związku z wypadkiem przy pracy (orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z 17 września 2020r., k. 19 tom V a.r.).

Wydział Orzecznictwa Lekarskiego i Prewencji ZUS (...) Oddział w W., na podstawie art. 14 ust. 2d ustawy o emeryturach i rentach z FUS, zgłosił w dniu 21 września 2020r. zarzut wadliwości orzeczenia z 17 września 2020r. i przekazał sprawę do rozpatrzenia komisji lekarskiej Zakładu (pismo ZUS z 21 września 2020r., k. 20 tom V a.r.). Komisja lekarska ZUS, po dokonaniu analizy przedstawionej dokumentacji medycznej, wydała w dniu 14 października 2020r. orzeczenie, w którym stwierdziła, że D. N. jest częściowo niezdolny do pracy do 31 maja 2021r., lecz częściowa niezdolność do pracy nie pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy (orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z 14 października 2020r., k. 21 tom V a.r.). Na tej podstawie ZUS (...) Oddział w W. decyzją z dnia 16 października 2020r., znak: (...), odmówił D. N. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy (decyzja ZUS z 16 października 2020r., k. 22 tom V a.r.).

D. N. z uwagi na doznany uraz ma wielopoziomowe wypukliny krążków międzykręgowych - największe zmiany w przestrzeni L3-L4, L4-L5 i L5-S1, zmiany zwyrodnieniowe w stawach kręgowych, a także pogrubiałe więzadła żółte wielopoziomowe wypukliny dysków. Badania (...) wykazały uszkodzenie prawego nerwu piszczelowego o charakterze korzeniowym na poziomie L5-S1. W 2015 roku rozpoznano neurogeną dysfunkcję pęcherza moczowego w zespole ogona końskiego z uszkodzeniem korzeni odcinka lędźwiowo-krzyżowego kręgosłupa. Ubezpieczony w grudniu 2018 roku był hospitalizowany w Oddziale Neurologii (...) Szpitala (...) z powodu nasilenia zespołu bólowego kręgosłupa

łędźwiowo-krzyżowego i piersiowego. W lutym 2021r. przebył operację ablacji korzeni L4 i L5 w Klinice (...) w P.. Badanie rezonansem magnetycznym kręgosłupa łędźwiowo-krzyżowego i piersiowego z 7 kwietnia 2021r. wykazało ciasnotę wewnątrzkanalową i obecność wielopoziomowych wypuklin krążków międzykręgowych - największe zmiany dotyczyły przestrzeni L3- L4, L4-L5 oraz zmiany zwyrodnieniowe. Ubezpieczony jest zakwalifikowany do leczenia operacyjnego spondylozy szyjnej (dokumentacja medyczna znajdująca się w aktach organu rentowego, karta informacyjna leczenia szpitalnego, k. 46 a.s., badanie MR, k. 47 a.s.).

Uraz przeciążeniowy kręgosłupa w pracy doznany w dniu 21 września 2011r. skutkował u D. N. następstwami, które spowodowały ostry zespół korzeniowy z neuropatią oraz istotnie przyspieszyły rozwój choroby zwyrodnieniowej i dyskopatii, a w konsekwencji spowodowały naruszenie sprawności jego organizmu w stopniu powodującym częściową, okresową niezdolność do pracy. Częściowa niezdolność do pracy ze względu na stan neurologiczny trwa nadal do 31 grudnia 2022r. i ma związek z wypadkiem, jaki miał miejsce w dniu 21 września 2011r. (opinia biegłego sądowego neurologa B. A., k. 51-54 a.s., opinia biegłego sądowego neurochirurga A. M., k. 28-30 a.s., opinia łączna biegłego sądowego neurologa B. A. i biegłego sądowego neurochirurga A. M., k. 76 – 77 a.s., opinia biegłego sądowego z zakresu medycyny pracy M. P., k. 109-117 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o powołane dokumenty, w szczególności dokumentację medyczną D. N.. Zostały one uwzględnione przede wszystkim w zakresie obrazującym przebieg leczenia i stan zdrowia ubezpieczonego, także jako podstawa analizy przeprowadzonej przez biegłych sądowych w tym zakresie. Poza tym, z racji tego, że żadna ze stron postępowania dokumentów nie kwestionowała, to mając na względzie charakter sprawy, Sąd dokumenty ocenił jako wiarygodne.

Ustalając stan faktyczny, Sąd oparł się również na opiniach biegłych sądowych z zakresu: neurochirurgii A. M., neurologii B. A. i medycyny pracy M. P.. Opinie zostały poprzedzone analizą dokumentacji medycznej oraz badaniami przedmiotowymi, zawierają dokładną ocenę stanu zdrowia w kontekście występujących u ubezpieczonego schorzeń i przebiegu leczenia oraz jego związku z wypadkiem przy pracy. Ponadto biegłe sformułowały wnioski w opiniach w sposób zrozumiały, jednoznaczny, a przy tym należy je uzasadniły. Z tych względów opinie nie budziły wątpliwości i zastrzeżeń w zakresie, w jakim ostateczna ocena stanu zdrowia ubezpieczonego potwierdziła jego częściową niezdolność do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Sąd przyjął zatem opinie główne oraz uzupełniające biegłych sądowych jako podstawę dokonanych ustaleń faktycznych oceniając, że brak jest podstaw do ich negowania.

Organ rentowy zakwestionował opinie biegłych sądowych z zakresu neurochirurgii A. M. i neurologii B. A. wskazując, że ubezpieczony miał również bóle z powodu dźwignięcia ciężaru w domu w 2013r., a badający go neurolog w dniu 27 września 2011r., poza zgłaszanym bólem kręgu L-S, nie stwierdził żadnych innych odchyłeń neurologicznych, natomiast po przeciążeniu w 2013r. zostały opisane objawy neurologiczne. Z kolei badanie MR, wykonane w listopadzie 2011r., wykazało wielopoziomowe zmiany zwyrodnieniowe – dyskopatyczne z protuzjami km na tych poziomach, co nie ma związku z przeciążeniem w pracy w 2011r., a jedynie z wystąpieniem zespołu bólowego korzeniowego (k. 66 a.s.). W opinii łącznej biegłe sądowe z zakresu neurochirurgii A. M. i neurologii B. A. wyjaśniły, że ubezpieczony przez wiele lat od młodego wieku wykonywał pracę artysty - tancerza baletu klasycznego, a charakter takiej pracy wiąże się ze stałym i nadmiernym codziennym przeciążaniem kręgosłupa oraz wielokrotnymi mikrourazami kręgosłupa, co sprzyja szybszemu rozwojowi choroby zwyrodnieniowej. Biegłe podkreśliły, że uraz przeciążeniowy kręgosłupa z dnia 21 września 2011r. wywołał w sposób nagły objawy kliniczne schorzenia, które się nadal utrzymują. W odniesieniu do twierdzenia organu rentowego, którego zdaniem wystąpienie zespołu bólowego kręgosłupa miało miejsce po dźwignięciu ciężaru w domu w 2013 roku, biegłe wyjaśniły, że wskutek zmian przeciążeniowych kręgosłupa w związku z wykonywanym przez ubezpieczonego zawodem można spodziewać się wystąpienia objawów neurologicznych po dźwignięciu nawet niedużego ciężaru, nagłego skręcenia czy pochylenia. Ostatecznie biegłe podtrzymały swoje stanowisko i uznały, że uraz przeciążeniowy kręgosłupa w pracy w dniu 21 września 2011r., skutkował następstwami, które spowodowały ostry zespół korzeniowy z objawami neurologicznymi oraz istotnie przyspieszyły rozwój choroby zwyrodnieniowej i dyskopatii, a w konsekwencji spowodowały naruszenie sprawności organizmu w stopniu powodującym częściową, okresową niezdolność do pracy, utrzymującą się nadal.

Organ rentowy w dalszym ciągu nie zgadzał się z ustaleniami poczynionymi przez biegłe sądowne, jednocześnie nie przedstawiając żadnych argumentów i merytorycznych zarzutów wobec opinii uzupełniającej, które mogłyby podważyć dotychczasowe ustalenia biegłych (k. 96 a.s.). W toku postępowania Sąd przeprowadził także dowód z opinii biegłego z zakresu medycyny pracy M. P., z którą organ rentowy również nie zgodził się, wskazując że wiodące znaczenie z powodu charakteru schorzeń powinny mieć opinie biegłych sądowych neurologa i neurochirurga, i wniósł o przeprowadzenie dowodu z opinii innych biegłych sądowych ww. specjalności. Organ rentowy, poza wskazaniem, że nie zgadza się z ustaleniami biegłych sądowych, nadal nie podnosił jednak żadnych merytorycznych zarzutów w stosunku do opinii łącznej sporządzonej przez biegłego neurologa i biegłego neurochirurga (k. 128-129 a.s.). W tym stanie rzeczy Sąd ocenił wniosek organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii innych biegłych za niecelowy i na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 k.p.c. pominął go.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie D. N. podlegało uwzględnieniu.

Spór w przedmiotowej sprawie dotyczy prawa D. N. do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jedn. Dz. U. z 2019r., poz. 1205 – dalej jako ustawa wypadkowa) ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy. Natomiast w myśl art. 17 ust. 1 ustawy wypadkowej, przy ustalaniu prawa do renty z tytułu ubezpieczenia wypadkowego, do ustalenia wysokości świadczeń oraz ich wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2022r., poz. 504 – dalej jako ustawa emerytalna) z uwzględnieniem przepisów ustawy wypadkowej. Świadczenia, o których mowa w ust. 1, przysługują niezależnie od długości okresu ubezpieczenia wypadkowego oraz bez względu na datę powstania niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową (ust. 2).

Powyższe odesłanie do przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS sprawia, że przy ocenie niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy znajdują zastosowanie przepisy art. 12 i art. 13 ustawy emerytalnej. Zgodnie z art. 12 ust. 1 tej ustawy niezdolność do pracy jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania po przekwalifikowaniu. Powyższy przepis rozróżnia dwa stopnie niezdolności do pracy – niezdolność częściową oraz całkowitą. Osobą częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (ust. 2). Z kolei całkowita niezdolność do pracy polega na utracie zdolności do wykonywania jakiejkolwiek pracy (ust. 3). Jednocześnie, zgodnie z treścią art. 13 ust. 1 ustawy emerytalnej, przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego. Przy tym niezdolność do pracy orzeka się na okres dłuższy niż 5 lat, jeżeli według wiedzy medycznej nie ma rokowań do odzyskania zdolności do pracy; gdy zaś takie rokowania istnieją, orzeka się okresową niezdolność do pracy (ust. 2 i 3).

W rozpatrywanej sprawie bezsporne jest, że D. N. uległ wypadkowi przy pracy w dniu 21 września 2011r., w wyniku którego doznał urazu w postaci ostrego zespołu korzeniowego z objawami neurologicznymi, który istotnie przyspieszył rozwój choroby zwyrodnieniowej i dyskopatii, a w konsekwencji spowodował naruszenie sprawności jego organizmu w stopniu sprowadzającym częściową, okresową niezdolność do pracy. Z tej przyczyny ubezpieczony był niezdolny do pracy i pobierał z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy w okresie od 7 marca 2014r. do 30 września 2020r. W zaskarżonej decyzji organ rentowy odmówił przyznania prawa do świadczenia rentowego w związku z wypadkiem przy pracy, powołując się na orzeczenie

Komisji Lekarskiej ZUS, która uznała, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy do 31 maja 2021r., a częściowa niezdolność do pracy nie pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy.

Ocena niezdolności do pracy w zakresie dotyczącym naruszenia sprawności organizmu i wynikających stąd ograniczeń możliwości wykonywania zatrudnienia wymaga z reguły wiadomości specjalnych. W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych dotyczących prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, do dokonywania ustaleń w zakresie oceny stopnia zaawansowania chorób oraz ich wpływu na stan czynnościowy organizmu, uprawnione są osoby posiadające fachową wiedzę medyczną, a zatem okoliczności tych można dowodzić tylko przez dowód z opinii biegłych sądowych, zgodnie z treścią art. 278 k.p.c. Opinia biegłego ma na celu ułatwienie sądowi należytej oceny zebranego materiału dowodowego wtedy, gdy potrzebne są do tego wiadomości specjalne. Dlatego też opinie sądowo – lekarskie sporządzone w sprawie przez lekarzy specjalistów, mają zasadniczy walor dowodowy dla oceny schorzeń występującego z wnioskiem o świadczenie rentowe (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 11 lutego 2016r., III AUa 1609/15).

Mając na względzie powyższe, Sąd Okręgowy przeprowadził postępowanie dowodowe z uwzględnieniem dokumentacji medycznej ubezpieczonego, której analizę zlecił biegłym sądowym z zakresu neurochirurgii, neurologii i medycyny pracy. Biegli sądowi specjalności neurochirurgii i neurologii w opiniach głównych oraz w opinii łącznej, opartych na dokumentacji medycznej ubezpieczonego oraz wynikach przeprowadzonych badań przedmiotowych, wskazali, że D. N. jest częściowo niezdolny do pracy ze względu na stan neurologiczny do 31 grudnia 2022r. i niezdolność ta ma związek z wypadkiem przy pracy z 21 września 2011r. Przyczyną niezdolności do pracy jest uraz przeciążeniowy kręgosłupa w pracy z dnia 21 września 2011r., skutkujący następstwami, które spowodowały ostry zespół korzeniowy z neuropatią oraz istotnie przyspieszyły rozwój choroby zwyrodnieniowej i dyskopatii, a w konsekwencji spowodowały naruszenie sprawności jego organizmu w stopniu wywołującym częściową, okresową niezdolność do pracy, utrzymującą się nadal.

Mając na względzie kompleksowy i rzetelny charakter sporządzonych opinii Sąd podzielił wnioski biegłych w całości. Opinie zostały wydane na podstawie właściwych przesłanek, w tym dokumentacji medycznej odwołującego, a także badań przedmiotowych, co miało znaczenie o tyle, że orzeczenia wydane w toku postępowania przed organem rentowym miały charakter zaoczny, tj. opierały się wyłącznie o analizę akt medycznych. Podkreślenia wymaga, że dowód z opinii biegłego jest przeprowadzony prawidłowo, jeżeli sąd uzyskał od biegłych sądowych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania, a tylko brak w opinii fachowego uzasadnienia wniosków końcowych, uniemożliwia prawidłową ocenę jej mocy dowodowej. Sąd nie może natomiast czynić ustaleń sprzecznych z opinią biegłego, jeśli jest ona prawidłowa i jeżeli odmiennie ustalenia nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 18 września 2014r., I UK 22/14; z dnia 24 czerwca 2015r., I UK 345/14; z dnia 30 czerwca 2000r., II UKN 617/99; także wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 14 września 2017r., III AUa 258/17).

Podzielając wnioski opinii biegłych, a w szczególności opinii biegłych sądowych z zakresu neurochirurgii i neurologii, Sąd Okręgowy stwierdził odmiennie niż uczynił to organ rentowy, że stan zdrowia D. N. uzasadniał zakwalifikowanie go jako osoby częściowo niezdolnej do pracy w związku z wypadkiem przy pracy do 31 grudnia 2022r. Odnosząc się do zastrzeżeń Zakładu, zgłoszonych wobec tychże opinii, poza argumentami, które zaprezentowały biegle sądowe, dodatkowo należy podkreślić, że mimo dźwignięcia ciężaru przez ubezpieczonego w domu w 2013r. i objawów neurologicznych, które po tym wystąpiły, organ rentowy przez wiele lat od daty wypadku przy pracy – aż do 30 września 2020r. stwierdzał związek częściowej niezdolności do pracy ubezpieczonego z wypadkiem przy pracy, jaki miał miejsce w roku 2011. Przeszkodą do tego, przez okres wielu lat, nie była okoliczność wspomnianych zmian neurologicznych po dźwignięciu ciężaru w 2013r. Dopiero w roku 2020, w wyniku zgłoszonego zarzutu wadliwości komisja lekarska ZUS – inaczej niż lekarz orzecznik ZUS – wskazała na brak związku niezdolności do pracy z wypadkiem przy pracy. Zdaniem Sądu, uwzględniając wskazane okoliczności oraz ocenę i argumenty biegłych przemawiające za istnieniem takiego związku, należało przyjąć, iż brak jest podstaw do aprobaty stanowiska Zakładu oraz zarzutów zgłoszonych względem opinii biegłych sądowych.

Z tych też względów, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zaskarżona decyzja podlegała zmianie poprzez przyznanie D. N. prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Orzekając o dacie, od której to świadczenie jest należne, Sąd miał na względzie, że ubezpieczony pobierał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy, która przysługiwała mu do 30 września 2020r. Wobec powyższego prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy zostało przyznane od 1 października 2020r. do 31 grudnia 2022r., zgodnie z opinią biegłych.